

KÉK-KRÓNIKA I.: HÉTPECSÉTES TÚRA

2020. március 12–15.

Írta: Vándor Dorottya

Sok kósza régi álma vált valóra, amikor vezetőnk, Kaszab Zsuzsi (Melian) tavaly augusztusban bejelentette, hogy 2020 tavaszán elkezdjük az Országos Kéktúrát. Meg is csinálta hozzá a külön Facebook-csoportot, majd januárban egy túramegbeszélést is tartottunk a Noir Chocobarban. Megállapodtunk abban, hogy Zsuzsi megrendeli a túrához tartozó pecsételő füzeteket, megtervezteteti és megrendeli a pólókat, és a márciusi, valamint az április túra időpontját is lefixáltuk. Az elkövetkező két hónapban Zsuzsi folyamatosan tájékoztatott minket a füzetekkel, a pólórendeléssel, valamint a szállással és az étkezéssel kapcsolatban. Nagyon nagy izgalommal vártuk március 12-ét! Arra nem számítottunk, hogy egészen más izgalmakban is lesz részünk, mivel március elejétől egyre kaptuk a híreket külföldről a koronavírus okozta problémákról, és március 11-én a magyar kormány is bejelentette a felsőoktatási intézmények épületeinek bezárását. Így a március 12-i, Hollóházára történő közös utazásunk során a koronavírus-téma már közöttünk is felütötte a fejét, bár akkor még nem gondoltuk, hogy a kéktúras terveinkre ez később milyen kihatással lesz.

Már sötét volt, mire a vonatozás és a buszozás után Hollóházára értünk. A Vadász Panzió, ahol megszálltunk, kényelmes és barátságos volt, a vacsora pedig bőséges és finom. Az ebédlőben több festmény és trófea mutatta be a tulajdonos vadászkalandjait, így nem is volt meglepő, hogy reggelire az általa lőtt szarvas húsából készített kolbászt is felszolgálták nekünk.

Fotó: Orthmayr Flóra (Metaflora)

és/vagy végét jelző kőhöz vezetett. Ekkor már szemerkélt az eső, de nekünk folytatni kellett utunkat, hiszen estére meg kellett érkeznünk következő szállásunk helyére, Füzérre. Az eső egyre kitartóbban esett, de mi még ennél is kitartóbban haladtunk előre, mindig csak északkeletnek és mindig csak felfelé, célunk ugyanis a Nagy-Milic csúcs (893 m) elérése volt. Bizony, az eső ellenére is megizzadtunk a kb. 600 méter szintkülönbség miatt! (És amint a túra során kiderült, szinte senkinek sem sikerült betartania azt a szabályt, hogy a hátzsidák csak a testsúlyunk 10%-a legyen.) A Nagy-Milic közelében egy darabon a Magyarország és Szlovákia közti határt jelző kövek közt kanyargott az ösvény, és akkor még könnyű szívvel viccelődünk azon, hogy most két hét karanténba fogunk kerülni, mert külföldről jöttünk vissza.

Fotó: Orthmayr Flóra (Metaflora)

A szokásos kózsás, bőséges, hosszan beszélgetős reggeli után elindultunk! A beszélgetés természetesen a túra során is folytatódott, hiszen igen színes társaság jött össze: tizenhat lelkes kósza plusz egy kutya, 21-től 56 éves korig (a kutyát nem számítva). Első utunk a Kéktúra kezdetét

A Károlyi-kilátóról elének táruló látvány mindenért kárpótolt bennünket: az egyik oldalon zöld réteket és falvakat láttunk, a másikon pedig egy hegyek által körülvevett medencét, amelynek egyik oldalán egy domb emelkedett ki, tetején pedig egy vár fehérlett. Nem, nem, NEM Gondolin! Hanem Füzér. Új erőre kapva igyekeztünk le a csúszós lejtőn, hogy még a korai, 4 órás zárás előtt odaérjünk a várba. Az erőnkkel eléggé elkészülve nem sokkal fél négy előtt meg is érkeztünk Füzérre, ahol a leglelkesebbek megvették a belépőt és megmászták a várdombot (bizony, fizettünk azért, hogy újból mászhassunk). A várban rekonstrukció folyik, és a helyreállított részek a XVII. századi állapotot tükrözik. Csak azt sajnáltuk, hogy a zárás miatt olyan kevés idő jutott a vár megtekintésére, mert sokan akár egy fél napot is eltöltöttünk volna benne. Ezután elfoglaltuk hangulatos füzéri szállásunkat, és következett a szokásos, bőséges, hosszan beszélgetős kózsavacsora.

Fotó: Orthmayr Flóra (Metaflora)

Szombaton a finom reggeli után elindultunk Füzérről – aznap Vágáshutára kellett elérnünk (kb. 20 km). De előtte még megnéztük a XIII. században, román stílusban épült katolikus templomot, ahol románkori freskók maradványai láthatóak, valamint egy románkori ajtó is. A templom falán található a római katolikus hitéért vértanúhalált halt pálos szerzetes, Csepellényi György emléktáblája is. További érdekesség, hogy a templom alatt található az ország egyik gravitációs alappontja, amelyről egyik ősköszatársunk, a geofizikus Sirgon számolt be.

Aznapi utunk jórészt sík vidéken és kis falvakon keresztül vezetett a Hegyközön át: az állomások Füzérkomlós, Bózsva, Kishuta, Nagyhuta és Vágáshuta voltak. Elindulásunk után sok-sok kilométeren keresztül akárhányszor csak hátranéztünk, ott magaslott a távolban Füzér vára, mintegy őrizve a vidéket. Bózsván betértünk egy vendéglőbe ebédelni, ahol a kis létszámú személyzetet meglepetésként érte nagy csapatunk, ezért az ebéd szinte az uzsonnáig elhúzódott, és így történt, hogy már egy jó ideje sötét volt, amikor beértünk a szűk völgyben meghúzódó Vágáshutára.

(Legalább nem hiába cipeltük a lámpákat.) Ott elszállásoltak minket, majd elindultunk a jurta vacsorára, amelyet a szálláshelyünk gondnoka adott nekünk. Bizony, meg kellett dolgoznunk a

Fotó: Lóki Dániel (Estel)

vacsoránkért, ami kb. 2 kilométerre volt a szállástól, és mászni is kellett hozzá, ám vendéglátóink több autós fuvarfordulóval is segítettek minket.

A jurta vacsora különleges élmény volt. A fegyverekkel és középkori bőr- és páncélvért-utánszatokkal feldíszített jurtában meghallgattuk vendéglátóink rövid előadását arról, hogy hogyan próbálják újratemeteni honfoglaló őseink ételeit. A vacsorán is velünk maradtak egy jó beszélgetésre, amit ülve és jórészt közös agyagtá-lakból költöttünk el. A sült csirke és a sült disznó mellé almás-mézes hajdinát, mézes-boros-almás tönkölybúzá-t és káposztás köleskását kaptunk köretnek; a vegetáriá-nusoknak pedig zöldséges-gombás és céklás-cukkinis fasírt, valamint bundás káposzta járt. Másnap reggel pe-dig ott folytattuk, ahol előző este abbahagytuk: a jurta-reggelivel (a korán kelőknek még belefért egy rövid látogatás is a vágáshutai Mária-kegyhelyhez). A reggelinél csak a házigazdáinkkal való beszélgetés volt jobb, akik az otthonos gerendaházukat is megmutatták nekünk. Majd indultunk is tovább – ha nem is toronyiránt – Sátoraljaújhelyre. A kb. 5 órás út során azért volt még némi mászás, de végül sikerült elérnünk a délutáni IC-t. A koronavírus-helyzet közben egyre fokozódott, ezért némi aggodalommal tértünk vissza Budapestre március 15-én délután, természetesen kokárdásan! Akkor még nem tudtam, hogy hosszú ideig az lesz az utolsó nap, amikor a tömegközlekedést veszem igénybe.

A kb. 50 kilométeres túra során minden osztályon fe-lüli volt: az erdő, a hegyek, a programok, szervezés, a száll-lások, az étkezések, és nem utolsó sorban a társaság. Némi szomorúsággal írom ezeket a sorokat, mert ma kellett vol-na visszaérnünk a Kéktúra második szakaszáról, ami a ko-ronavírus miatt elmaradt. Mindannyian nagyon reméljük, hogy hamarosan folytathatjuk utunkat! És ezer köszönet Meliannak!